

weg was: kollega, of liever W. K.... W. K., waarde kollega....

Het was Mien, of ze op een dikke vacht bij een haardvuur lag, gouden geschemer over het haar.... Ze zag chromo's, Engelsche platen, met wel fijne tinten, de vlammen van een haardvuur doorlicht van gloed en daarvoor in een wit kleedje: een vrouw. Het was iets heel verfijnds, eigenlijk decadent en gemanieerd, maar ze vond dergelijke prenten juist zoo mooi om die ietwat onwerkelijke charme, om de distinctie van de kanten japon, waar de handen en het hoofd uitbogen met ranke lijn.... De kleuren waren niet echt en het geheele arrangement was gekunsteld, maar ze mocht zich graag in die weelde verdroomen, lag nu zelf in een wit, van kostelijke geuren doorwaaid gewaad naar de speelsche vlammen te kijken....

De bel van drie uur wervelde door haar feest van vermooide gedachten als een wildgejaagde hond door een bed bloeiende tulpen.... Maar ze was onmiddellijk kwiek, niet verstoord, en gebood:

— Leien weg!

— Juf, ze benne nog niet af!

— Juf, ik was temet klaar....

— Gommie, Stien heb nog maar ien raitje....

— Stil jongens, stil dan toch.... Leien weg, zonder tellen gauw maar, en klaar om naar huis te gaan....

Ze klapte in de handen....

— Zul jullie voorzichtig zijn met het ijs en eerst direct naar huis gaan?

— Juf, juf, Kees Stammes heb 'zaid, dat ie toch op 't ais gong.

— Stil, kerel.... Hebben we 't nu allemaal goed gehoord?... Eerst naar huis, aan moeder zeggen, dat je uit school bent en dan op 't ijs.... En nu vooruit.... Eerste rij!....

* * *

Mien van Hoorn zag er tegenop met haar onzekere voeten moeizaam en in stage-vreesvoorvallen het glatte dijkpaadje op te zeulen en ze treuzelde opzettelijk in het portaal, vaag-hopend, dat ze Roobeek zou tref-

fen.... Doch ze durfde niet langer wachten toen ze haar dunne, katoenen handschoenen een paar maal nerveus had uit- en aangetrokken en met tastende vingers gespeurd, of nergens haar crepétjes braken door de haarkruiven, die zonder glans onder haar muts uitbolden. Moeilijk bukkend, trok zij haar mantel nog wat glad over de wijd-uitstaande rokken en wroette haar saamgeknepen vuisten in de kleine zakjes..

Maar eer ze voorzichtig, met een armoedig gevoel van verlatenheid, den drempel overstapte, hoorde ze licht schoengekraak achter zich. Ze wilde niet omzien, maar ze wist, hoe dit geluid alleen verwant kon zijn aan heel fijn en soepel leer, dat een deftige reuk had.... Roobeek zou vast wel heel sjieke schoenen dragen.... Gek, dat ze daar vanmiddag niet op gelet had.

Ze gaf geen aandacht voor hij naast haar liep en met los gebaar zijn hoed lichtte....

Zij gleed bijna uit op de gladde helling, die de jongens en meisjes met hun slierende klompen nog meer gepolijst hadden....

— Maar het is meer dan hinderlijk, begon hij, — er moet toch zand gestrooid worden met zoo'n gladheid....

— O, daar wordt hier nooit iets aan gedaan! zei Mien van harte; — ieder sukkelt maar op eigen gelegenheid op en af en tot nu toe schijnt niemand gevallen te zijn.

— Laten ze u ook alleen gaan, u, een dame, zonder er zelfs aan te denken, dat alleen reeds de gewone burgerlijke beleefdheid eischt, althans in het bescheiden ridderlijk te zijn?

Ze knikte flauw, haar adem inhoudend om haar nerveuse vreugde niet te verraden.

— Maar dat is eenvoudig schandelijk. Ik hou niet van die hofjonkers, die een vrouw nafladderen in de hoop een gevallen zakdoek op te kunnen rapen. Maar ik wou toch wel, dat u me toestond een beter voorbeeld te geven. Mag ik u een arm aanbieden, juffrouw Van Hoorn en u naar boven geleiden?....

Mien aarzelde even.... Een koorts van geluk sloeg zijn tintels als vonken door haar heen en ze trilde van begeerte om zijn arm